

MONT BLANC (4810 m) in za ogrevanje GRAN PARADISO (4061 m)

Janez Janežič

Že dlje časa je v meni tlela želja osvojiti najvišjo goro Evrope, Mont Blanc. Želja se mi je izpolnila: planinska odprava iz Makedonije me je povabila, da se jim pridružim pri vzponu na zeleno goro. Nisem okleval.

Na pot smo odšli 12. 8. 2011 pozno zvečer, ob 23.00 uri. Skupaj je ekipa štela 14 članov, 9 Makedoncev v manjšem avtobusu in 5 Slovencev v večjem avtomobilu.

Vodja odprave, g. Ljubo, je za aklimatizacijo izbral 4061 m visoko goro Gran Paradiso v Italiji. Vozili smo se celo noč in zjutraj prispeli v Pont Breuil. Pripravili smo nahrbtnike in krenili proti koči Vittorio Emanuele (2735 m), kjer smo prenočili. Drugo jutro smo v sončnem vremenu krenili na vrh Gran Paradisa, za kar smo potrebovali 6 ur.

(Slika 1 »Gran Paradiso osvojen«)

Istega dne smo se v 7 urah spustili na izhodišče. 13 ur hoje v enem dnevu ni mačji kašelj, a vseeno smo takoj po sestopu krenili naprej, proti Franciji.

V Chamonix smo prispeli ob 1.00 uri ponoči. Kar nekaj kampov smo pretaknili, preden smo uspeli najti malo prostora za naše šotorčke. Po zasluženem počitku smo imeli čez dan prosto za ogled mesta in njegovih zanimivosti. Naslednjega dne je šlo zares. Mont Blanc nas je čakal. Zjutraj smo se iz kampa odpeljali najprej z avtobusom do zobate železnice,

imenovane Tramway du Mont Blanc. Ta nas je odpeljala do izhodišča za vzpon na goro. Medtem se je vreme skisalo in pričelo je deževati. Na zadnji postaji je lilo kot iz škafa, povsod se je trlo ljudi. Kaj naj storimo? Nič, gremo naprej. Nataknili smo si pelerine in se podali v hrib. Prvi dan smo šli do prve kočice, imenovane Tete Rousse (3167 m), kjer smo imeli rezervirano prenočišče in večerjo. Dež se je spreminjal v sneg, pričelo je grozno pihati, tako da nam je veter dobesedno trgal pelerine s teles. Dobra stran tega je bila, da smo do kočice prispeli suhi. Iz izhodišča do tu smo hodili 3 ure. Po dveh urah v kočici je zopet pričelo deževati in snežiti, grmelo in treskalo je celo noč. Slišalo se je padanje kamenja, ki je dajalo vtis, kot da treskajo strele. Upravnik kočice nam je svetoval, da ostanemo v kočici in se ne podajamo naprej, ker je prenevarno. Svetoval nam je, naj bomo do gore spoštljivi. Povedal nam je še, da sta se teden dni nazaj v znamenitem »kularju«, ki se nahaja nad kočico in katerega je potrebno prečiti pri vzponu, ubila dva planinca, oba je pobilo padajoče kamenje.

(Slika 2 »Kuliar)

Ta kuluar je najnevarnejši del poti. Preči se ga tako, da gre eden od ekipe naprej, nato opazuje pobočje in daje znak za prehod vsakega posameznika.

Tega smo se dobro zavedali tudi mi. Malce žalosten sem telefoniral domov in sporočil, da bo na vzpon potrebno čakati še en dan. Čas je mineval, ob 10.30 uri je prenehalo pihati, skozi oblake se je začelo svetlikati. Ob 11.00 uri se je ruska ekipa alpinistov odpravila naprej. Opazovali smo Ruse, kako bodo prečili kuluar. Uspeli so, zato smo se kljub svarilom francoskih vodičev, da naj ne gremo, odpravili še mi. Tudi mi smo uspeli varno prečiti kuluar. Ko smo se ozrli nazaj, smo zagledali francoske vodiče in kolone drugih, kako so se vili za nami. Dobro smo napredovali, ko je na 3500 m od nekod prijadril oblak, stemnilo se je in pričelo snežiti. Nato je trikrat grozno zabobnelo. Strela ali padajoče kamenje? Jadrno smo pričeli iskati zaklonišča in poskrili glave med skalovje. Ko smo ugotovili, da je šlo za udar strele, smo krenili dalje. Po 15 minutah sneženja se je zopet razsvetlilo in glej, zagledali smo drugo kočo na višini 3800 m. Čez noč je tu zapadlo 10 cm mokrega snega, tako da derez nismo potrebovali. Po treh urah in pol naporne hoje je bil to lep pogled V koči smo imeli rezerviranih 14 ležišč. A glej ga zlomka. Oskrbnik nam je dejal, da lahko dobimo le pet postelj. Po prigovarjanju so nam dali še dve, torej sedem postelj. In to zato, ker smo imeli rezervirano le prenočišče, hrane pa ne. Pač imajo prednost tisti, ki so rezervirali oboje. Kaj sedaj? Sedem nas je bilo zagretilih, da gremo naprej do bivaka Valoja na 4300 m in tam prenočimo. Sprejeli smo odločitev, da nas gre sedem naprej, dva Makedonca in pet Slovencev. Medtem se je vreme zjasnilo, a postalo je zelo mraz. Od kočice do bivaka je sneg zaradi naraščajočega mraza pomrznil in za varno hojo smo si nataknili dereze. Ob prekrasnem sončnem zahodu smo prispeli do bivaka.

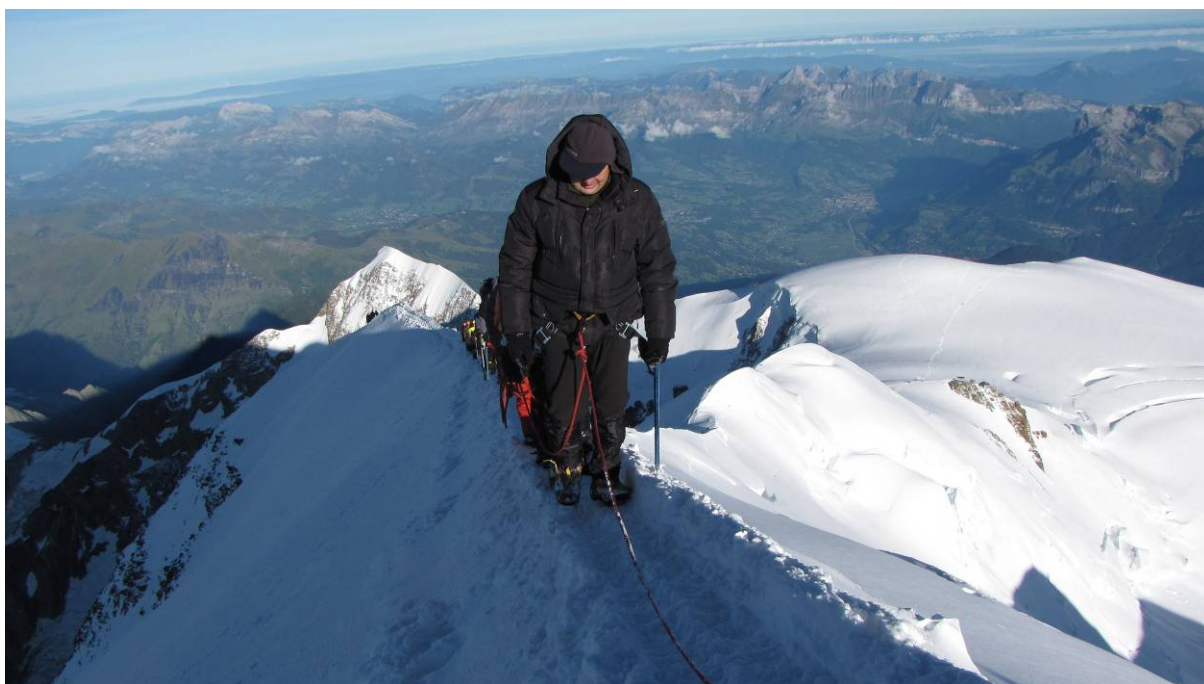
(Slika 3 »na poti do bivaka«)

(Slika 4 »bivak, greben, vrh«)

Ta je bil poglavje zase: kovinska škatla, velika 6x5, v katero si lahko vstopil od zunaj po stopnicah navzgor in nadaljeval v notranjost po stopničkah navzdol. Že prej so me opozorili, da je bivak zelo zanemarjen, da notri smrdi in da je povsod vse polno smeti. Res je bilo tako, pod stopnicami, kjer bil velik kup smeti, bi sicer lahko spala dva človeka. A to še ni bilo vse. Bivak je bil poln mladih, nesramnih Poljakov. Ko so le-ti videli, da prihajamo, so se vsi polegli po deskah (te so tam namesto postelj). Kljub našemu prigovarjanju in kasnejšem prerekanju, da se vendarle lahko malce bolj stisnejo skupaj, pa bomo vsi lahko ležali, niso o tem hoteli prav nič slišati. Tako se je naših šest članov poleglo kar po mokrih tleh, sam pa sem našel majhno desko, se nanjo usedel, pred sebe dal nahrbtnik, se nanj naslonil in tako prebedel noč. Težav pa še ni bilo konec. V prvi koči smo jedli zelenjavno juho, ki mi je žal dodobra prevetrila črevesje; ponoči sem šel tako štirikrat na WC.

Načrt za drugo jutro je bil, da vstanemo ob 4.00 uri zjutraj, Makedonca počakata na svojo skupino, nas pet Slovencev pa gremo na vrh. Seveda smo si želeli biti prvi, a zaradi novozapadlega snega ni bilo gazi. Tako smo spustili naprej kakih 50 planincev, potem smo krenili še mi.

(Slika 5 »vršni greben«)

Dobro smo napredovali. Proti vrhu se je gaz zožila na 30 cm špice, po tej špici smo šli po grebenu do vrha, na obe strani pa zrli v spoštljivo strmino 45 in več stopinj naklona. Vreme je bilo na naši strani, ponoči se je razjasnilo, a postalo tako mraz, da je fotoaparata komaj deloval. Od bivaka do vrha smo potrebovali tri ure. V čudoviti jasnini krasnega jutra smo ob 7.30 uri stopili na vrh Mont Blanca. Občutek zmagoslavja je bil fantastičen.

(Slika 6 »vrh«)

Čestitali smo si, se slikali in razvili slovensko zastavo. Ob 8.00 uri smo se začeli spuščati. To ni bilo lahko, kajti problem so predstavljala srečanja s planinci, ki so šele prihajali proti vrhu in ki so imeli prednost. Tako je bilo

potrebno vsake toliko časa stopiti na stran, s cepinom narediti stopinjo in počakati. Na grebenu oziroma 30 cm špici to res ni bilo lahko. Makedonce smo srečali šele po uri in pol hoje navzdol. Namenili smo jim spodbudne besede in nadaljevali pot. Pred bivakom smo si privoščili počitek, nekaj pojedli in popili. Isto smo storili še pri drugi koči, potem pa nadaljevali v dolino. Ob 17.00 uri smo prispeli do zobate železnice, ki nas je popeljala v dolino. V kampu smo počakali na drugi del ekipe in si na koncu vsi skupaj čestitali za uspelo turo. Dobro smo se naspali in naslednje jutro, 19. 8. 2011 krenili proti domu.

Ob zaključku naj povem, da obljuba dela dolg. Prijateljem sem namreč obljubil, da če pridem na Mont Blanc, si obrijem glavo. Rečeno storjeno! Na ponedeljkov sestanek Planinskega društva Grosuplje sem prišel povsem gologlav!

(Slika 7 »gologlav...«)

Janez Janežič
(zapisala Barbara Jakopič)

Grosuplje, 16. 8. 2011